

Hellen Rinell
621 Nakano Cho
Yashiro
Himeji City
Japan.

Göteborg den 7 april 1956.

Nr 13.

Kära lilla Hella!

Oscar, vad du ä bra! Hurra, hurra! Ovamuppå din 60-årsdag. Nu är klockan 15 och ni måtte väl ha sena kvällen? Vilket ståhej och vilket kalas!

Påskafton fick jag genom B-M. kronor 170:- enligt följande specifikation:

Elisabeth och Edvard Axelsson	Kr. 100:-
Kinakamraterna	45:-
B-M. i stället för blommor	25:-

Kronor 170++

Beloppet har jag satt in på sparbanksboken för kommande - bokköp!!!

Om jag hade skrivit samma dag, så kan kanske tänkas att ni haft meddelandet om det här till i dag. Men det lät sej inte göra. Jag var nämligen sängliggande då. Samtliga givare ha kanske skrivit själva för resten.

Jag råkade ut för en konstig sak långfredagen. Jag kom till kyrkan strax före kl. 16, då det var bön i föreningsrummen. När vi sen gick upp till stora kyrkan kl. 17 frös jag. Antingen är här hemskt kallt eller också är jag sjuk. Satt några min. och fick klart för mej att det var nog mej själv det var fel på. När första sången föreslogs gick jag och haffade en bil, som förde mej hem. Så snart jag kommit hem och kastat av mej kläderna fick jag en kräkning, vilket ju för mej är något alldeles särdeles, då jag aldrig har sånt. Temp. 39.8. Det var inte småpotatis. Det hade jag aldrig haft förr. Lite senare fick jag atg på syster Signe, som lugnade mej med att det är nog någonting som g å r. Och i morron bitti är du nog kry igen. Det vart jag kanske inte. Men temp. rutscha ner till 37.9 påskaftons morron. Och jag hade inte längre några obehag. På kvällen hade jag ringt hem, så Ebba kom med lite vischyvatten, vilket var min enda önskan. Hon fick ge sej iväg nästan med detsamma, då det kan tänkas att en sån där historia har smittoriaker. Sedan låg jag till efter påsk utan att släppa in en enda människa. Och jag hade det bra. En del krafter tycks persen ha tagit eller också är det någon förkylning, som letar sej fram. Ett -ar dar till så är det väl bra. Så ska du ha tack för brev nr 15.

I dag är det den 13/4. I går fyllde våran Ida 95 år, den änglavarelse! Hur tack-samma kan vi inte vara att våran lilla mamma fick dö levande. I tisdags var Judith och jag på Amelies begravning. Denna strålande levande människa försvann ju faktisk från livet flera år innan hon dog. Jag vet inte om det är 3 eller 4 år som hon legat på Vasa Sjukhus ovetande om nästan allt. Dessförinnan några månader på Carlanderska nästan likadan. När hon var hemma var hon väl inte fullt så avancerad men hon gick där i kläder, från vilka trågar och fransar hängde omkring henne. En syster och några syskonbarn var väl vid ^{begrav-}ningen - hon kremerades för resten och skulle sen föras till familjegraven i Strängnäs - men ingen av dom låtsades om hennes gamla vänner eller den pastor som lade ner en krans och sa att hon tillhört vår församling i 49 år. En ung präst, som begravningsbyrån tröskligen engagerat och som stod alldeles främmande för Amelie jordfäste. Ett par solon sjängs kallt och oersonligt. Na, så där kan det gå. En gång stod hon i centrum för den sociala verksamheten i denna stad.

I onsdags fick jag plats!!! Då du! Och med maj månads början skall jag sätta i gång. Hansson ringde mej och frågade om jag ville hjälpa dom att skriva fakturor under 1 år, då en av deras ynglingar skall göra rekryten. Jag sa att det vågade jag nog inte. Fick betänketid och skulle komma ut och titta på saken, för dom har ju faktiskt en del nyheter sen jag slutade för 1 1/4 år sen. På em. for jag ut till Mölndal nästan bestämd för att tacka nej. Jag är ju inte maskinskriverska. Och fakturor skrev jag väl för kanske 15 år sen, då det gjordes på lediga stunder. Nu har dom ju en man som nästan bara sitter och gör detta. Jag sa att jag kan nog inte komma upp i sån fart, så jag kan tillfredsställa herr Hansson. Han trodde att det skulle gå och erbjöd mej att få köra ett tag och om jag ansåg att jag inte kunde eller ville fortsätta, så fick jag ge upp. D å fastnade jag. Det är me-

